

Monolog Röportaj Bedeninin İçerisinde Mahpus Bir Ruha Sahip Olmaktansa Şiirle

– kul mehmet · 22 Nisan 2018

Monolog Röportaj

BEDENİNİN İÇERİSİNDE MAHPUS BİR RUHA SAHİP OLMAKTANSA, ŞİİRLE BERABER KOŞARAK ÖZGÜR BİR DÜNYAYI KOŞMAYI HEDEFLEMELİK UFKUN ZENGİNLİĞİNE VARMAK

-Bedeninin içerisinde mahpus bir ruha sahip olmaktansa, şiirle beraber koşarak özgür bir dünyayı koşmayı hedefleyen bizlerin dünyasına, tekrar hoş geldiniz sayın okuyucularımız. Sayın Gülveren okuyucu ve şair için şiir iç ufkun genişlemesine zenginliğe ulaşmasına vesile olan bir zenginlik midir? Ayrıca okuyucu ve şaire hayata karşı yeni duru bir bakış açısıyla bakmasına vesile olabilir mi? Kısacası gökyüzünde parlayarak gönlümüze düşen bir yıldız sayabilir miyiz?

-Öncelikle okumak okumayı sevmek gönlün içten dışa yani iç ufkunun zenginleşerek farklı bir donanımla donatarak, gönül zenginliğine ulaştıran bir araçtır roman olsun şiir olsun. Bu zenginlik bildiğimiz sıradan bugün var iken yarın yok olacak, zenginliği de benzemez, tükenmez bitmez bir hazinedir okumak ve şiirle olmak. İçte kapanık bir dünyadan, dış dünyaya açılarak gezinmektir görmektir bilmektir hissetmektir şiir. İçte bulantılı çalkantılı dönem geçiren insanın, okumayla şiirle bu çalkantıyı sakinleştiren, gökyüzünde kayarak bir yıldızın dünyasına düşerek karanlığını aydınlık etmesine benzer ki, buda bir gerçektir. Durgun zihinde sarsıntı geçirterek ayıkıran aydınlatanşiir, insanı tatmin ederken tatmin etmiyor hayat derken bunun yanlış düşündüğünü söyleyerek, akıl yolunda aydınlanma sağlar.

Beni zaman kuşatmış, mekân kelepçelemiş;Ne sanattır ki, her şey, her şeyi peçelemiş...Perde perde veralar, ışık başka, nur başka;Bir anlık visal başka, kesiksiz huzur başka.

Renk, koku, ses ve şekil, ötelere haberci;Hayat mı bu sürdüğün, kabuğundan, ezberci?Yoksa göz, görüyorum sanmanın öksesi mi?Fezada dipsiz sükût, duyulmazın sesi mi?

Rabbim, Rabbim, Yüce Rab, âlemlerin Rabbi, sen!Sana yönelsin diye icat eden kalbî, sen!Senden uzaklık ateş, sana yakınlık ateş!Azap var mı âlemde fikir çilesine eş?

Yaşamak zor, ölmek zor, erişmekse zor mu zor?Çilesiz suratlara tüküresim geliyor!Evet, ben, bir kapalı hududu aşıyorum;Ölen ölüyor, bense ölümü yaşıyorum!

Sonsuzu nasıl bulsun, pösteki sayan deli?Kendini kaybetmek mi, visalin son bedeli?Mahrem çizgilerine

baktıkça örtünen sır;Belki de benliğinden kaçabilene hazır.

Hatıra küpü, devril, sen de ey hayal, gömül!Sonu gelmez visalin gayrından vazgeç, gönül!O visal, can sendeyken canını etmek feda;Elveda toprak, güneş, anne ve yâr elveda!

Necip Fazıl Kısakürek

DÜNDE KALAN HATALARIN KAPLADIĞI PIŞMANLIĞI KAPLAYAN KARA BULUTLARIN ARASINA SAKLANSADA...

-Duygulardan çok hakikat vardır şiirde, okşayarak söylenen sözlerle. Şiiri farklı kılan hakikati olduğu gibi tüm gerçekliğiyle söylemesinden kaynaklanıyor. Şiir usulca yanına yaklaşır, gel beraber hakikatler ülkesine dünyasına seninle yolculuk yapalım der, beraber yolculuğa çıkarsınız ve hakikatleri görürsünüz hissedersiniz. İnsanlığın sorunlarını yansıtır çarpıcı bir dil ile uyandırır ve okşayarak gönülde hislerin uyanmasına, olanak verir. Şiir bence neden şiirdir söyleyeyim mi? Şiir topluma gelecek günlerin yollarını bulutlarının ardında üstünde olacağını göstermeye çalışmaktan ziyade, bugünü, bugün olarak tüm gerçekleriyle göstermesinden, dünde kalan hataların kapladığı pişmanlığı kaplayan kara bulutların arasına saklansa da, bu gerçeği görmeye, göstermeye çalışmasından dolayıdır. Buyurun Üstat Necip Fazılın Peşinden giderek, şiiriyle yepyeni hakikatli dünyada dolaşalım farkına varalım, sessizce okuyun zevkine varın hissedin, hissedeceksiniz eminim.

Zindan iki hece, Mehmed'im lâfta!

Baba katiliyle baban bir safta!

Bir de, geri adam, boynunda yafta...

Halimi düşünüp yanma Mehmed'im!

Kavuşmak mı? Belki... Daha ölmedim!

Avlu... Bir uzun yol... Tuğla döşeli,

Kırmızı tuğlalar altı köşeli.

Bu yol da tutuktur hapse düşeli...

Git ve gel... Yüz adım... Bin yıllık konak,

Ne ayak dayanır buna, ne tırnak

Bir âlem ki, gökler boru içinde!

Akıl, olmazların zoru içinde.

Üst üste sorular soru içinde:

Düşün mü, konuş mu, sus mu, unut mu?

Buradan insan mı çıkar, tabut mu?

Bir idamlık Ali vardı; asıldı

Kaydını düştüler, mühür basıldı.

Geçti gitti, birkaç günlük fasıldı.
Ondan kalan, boynu büyük ve sefil;
Bahçeye diktiği üç beş karanfil...
Müdür bey dert dinler, bugün "maruzat"!
Çatık kaş. Hükümet dedikleri zat...
Beni Allah tutmuş, kim eder azat?
Anlamaz; yazısız, pulsuz, dilekçem...
Anlamaz! Ruhuma geçti bilekçem!
Saat beş dedi mi, bir yırtıcı zil;
Sayım var, maltada hizaya dizil!
Tek yekûn içinde yazıl ve çizil!
İnsanlar zindanda birer kemmiyet;
Urbalarla kemik, mintanlarla et.
Somurtmuş ki bıçak, nâra ki tokat;
Zift dolu gözlerde karanlık kat kat...
Yalnız seccademın yönünde şefkat:
Beni kimsecikler okşamaz mâdem;
Öp beni alnımdan, sen öp seccadem!
Çaycı, getir, ilâç kokulu çaydan!
Dakika düşelim, senelik paydan!
Zindanda dakika farksızdır aydan.
Karıştır çayını zaman erisin;
Köpük köpük, duman duman erisin!
Peykeler, duvara mıhlı peykeler;
Duvarda başlardan, yağlı lekeler,
Gömülmüş duvara, baş baş gölgeler...
Duvar katil duvar, yolumu biçtin!
Kanla dolu sünger... Beynimi içtin!
Sükût... Kıvrım kıvrım uzaklık uzar;
Tek nokta seçemez dünyadan nazar.
Yerinde mi acep, ölü ve mezar?
Yeryüzü boşaldı, habersiz miyiz?
Güneşe göç var da, kalan biz miyiz?
Ses demir, su demir ve ekmek demir...
İstersen demirde muhali kemir.
Ne gelir ki elden, kader bu, emir...
Garip pencerecik, küçük, daracık;
Dünyaya kapalı, Allah'a açık.

Tohum sa, bitmezse toprak utansın
Hedefe varmayan mızrak utansın!
Hey gidi küheylan, kořmana bak sen!
atlarsan, doğuran kısrak utansın! ...

Ustada kalırsa bu öksüz yapı,
Onu sürdürmeyen çırak utansın!

-Sizde farkına vardınız değil mi çok güzel mükemmel bir şiir, apayrı bir hakikat dünyası değil mi?
Zindanda dahi olsa şair şiir, hakikatleri karanlıkta aydınlık eder yazdırır haykırır ve bu hakikati
haykırmak şiirle řairin görevidir vesselam.

Mehmet Alu